

PEMBE KALEM

Günlerden perşembeydi. Sabah okula giderken aklımdan çarpım tablosunu okuyup duruyordum çünkü ilk derste kâbusum olan matematik sınavı vardı. Sonunda sınıfa vardım, yerime oturdum, yeni aldığım muhteşem kalemimi ve defterlerimi özenle sırama yerleştirdim. İlk başta herkes kendi halindeydi ama sonra sıra arkadaşım yeni kalemimi gördü ve “Hey, ne hoş bir pembe, bakabilir miyim?” diye sordu. Ona “git başımdan” demek kabalık olurdu ama paylaşmak da istemedim. Bu nedenle “sonra” diyerek geçiştirdim.

Sonunda sınav başladı. Sınav, ders, teneffüsler derken gün bitti. Evlere dağıldık. Evde, televizyondaki programlar hariç heyecan verici hiçbir şey olmadı. Olanların hepsi sabah oldu. Sabah uyandığımda, etrafımda pembe ve mor kumaştan yapılmış dört duvar, tavanda ağzı sonuna kadar kapalı dev bir siyah fermuar vardı. Sağıma soluma bakındım, etrafta bir sürü kalem vardı. Telaşla kendime baktım. O da ne? Ben de bir kalemdim! Kendimi çimdiklemek istedim ama ben bir kalemdim ve kalemlerin elleri olmazdı.

Etrafımdaki kalemler aralarında fısıldaşıyordu. Yeniymiş, rengi de çok parlakmış. Biraz eskiyince onu da bizim gibi bir kenara atar” dedi rengi solmuş yeşil kalem. “Bir zamanlar benden başka kalem almazdı eline, kaç haftadır dışarı bile çıkamadım” dedi ucu kırık turuncu kalem. Çekinerek nerede olduğumuzu sordum, gülüşmeler başladı. “Kalem kutumuza hoş geldin havalı! Bakalım sen ne kadar dayanacaksın?” dedi yarısı kopmuş silgi. Bir süre daha sürdü gülüşmeler ama sonra aniden kesildi. Dev fermuar açıldı ve kocaman kirli bir el beni aldı. Yavaş yavaş kaldırdı. Sonunda beni kaldıran kişiyi görebiliyordum. Ama ama... Bir sorun vardı, beni kaldıran kişi bendim! Bu nasıl olurdu?! Olamazdı!!! Benden nasıl iki tane olabileceğini düşünüp duruyordum. Tekrar kendimi çimdiklemek istedim; ahhh bir de elim olsaydı... Çimdikler kendimi, uyanırdım bu korkunç kabustan.

Elleri vıcık vıcıktı. Beni sıkı sıkı tutuyordu, bir yandan da kağıda bastıra bastıra yamuk yumuk bir şeyler yazıyordu. Canım çok acıyordu. Oradan kaçmak istedim ama ben bir kalemdim ve kalemlerin ayakları da olmazdı.

Birden aklıma parkta gördüğüm çocuk geldi. Tekerlekli iskemledeydi ve bir eli sakattı. Gülümseyerek kalem satıyordu. Kahverengi, sıradan kalemler... Acaba tekerlekli iskemlede olmak nasıl bir şeydi? Ya da kahverengi, sıradan bir kalem olmak? Tüm bu sorunlara rağmen nasıl hala gülümseyebiliyordu? Kafamda bu sorularla uğraşırken kendimi tekrar kumaş duvarlar arasında buldum. Bu sefer daha da karanlıktı. Ara sıra uçarmışçasına zıplıyor, tekrar düşer gibi oluyorduk. Birkaç dakika sonra zıplamalar durdu, anlaşılan okula varmıştık. İlk üç ders sadece öğretmenin sesini dinledim. Ama dördüncü ders dev siyah fermuar bir kez daha aralandı ve birkaç kalem dışarıya doğru çekildi.

Bir ders sonra merakım iyice artmıştı. Artık dışarı çıkmak için dua etmeye başlamıştım. Biraz sonra kendimi sıranın üzerinde, diğer kalemlerin yanında buldum.

Sıra arkadaşıma baktığımda daha önce hiç fark etmediğim bir şey gördüm; arkadaşımın kalemi gösterişsiz kahverengi kalemlerdendi ancak öyle güzel, öyle itinayla yazıyordu ki, sanki kalemi kalem yapan arkadaşımın yazış biçimi idi.

Teneffüste sınıfın kızları başıma üşüştüler ve beni kullanmak için insan olan benden izin istediler. İnsan olan ben yine “sonra” diyerek geçiştirecek zannettim ama o beni şaşırttı. Sıra arkadaşına dönüp “ne kadar özenli yazıyorsun. Bence bu kalemle devam etmelisin” dedi.

Günün devamında yeni kalem kutumdaki yerimi aldım. Yanımdaki kahverengi kalem bana “aramıza hoş geldin, burayı çok seveceksin” dedi. Fosforlu kalem de bana yer açmak için biraz yana çekildi. Günün geri kalanında yeni arkadaşlarımla sohbet ettik. Dostluğun kıymetini gördüm ve hissettim. Güzeldi, eğlenceliydi.

Sabah olduğunda kumaş duvarların arasında değil, yatağımdaydım. Başucumda annem dikilmiş bana bakıyordu. Hasta olduğumu, çok ateşlendiğimi söyledi. Ancak ben kendimi her zamankinden dinç hissediyordum. Sadece şaşkındım çünkü sorularımın cevabını rüyalarımda bulmuştum.

ZEYNEP DURU ÖZKAN
6B